

A **F.-i** Ítélet a Dr. Németh és Társa Ügyvédi Iroda (fél címe 1, ügyintéző: dr. Németh Mónika Regina ügyvéd) által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek, dr. Polczer Attila jogtanácsos által képviselt alperes neve(alperes címe) alperes ellen közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránt indított perében a **Sz.** Törvényszék 2014. június 25. napján meghozott 27.P.20.493/2013/20. számú ítélete ellen az alperes részéről 21. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A **F.-i** Ítélet a az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, és a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 75.000 (Hetvenötezer) forint első-, és másodfokú perköltséget, és külön felhívásra fizessen meg az államnak 66.200 (Hatvanhatezer-kétszáz) forint le nem rótt kereseti, továbbá 88.250 (Nyolcvannyolcezer-kétszázötven) forint le nem rótt fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a tulajdonában álló JSN–159 forgalmi rendszámú, Citroën C4 típusú személygépkocsival 2011. augusztus 13. napján a késő délutáni, kora esti órákban az M7-es autópálya **B. város** felé tartó pályatestén a legbelső sávban közlekedett. Sebessége körülbelül 130 km/h volt, amikor a 38-as km-szelvényénél haladva látta, hogy az előtte haladó személygépkocsi hirtelen irányt változtat, és kitér jobb oldalra valamit kikerülve. Ezt követően észlelte, hogy előtte, a forgalmi sáv nagy részét elfoglalva egy idegen tárgy fekszik, melyben közelebből felismert egy fehér színű lökhárítót. Megkísérelte kikerülni, azonban a középső forgalmi sávban gépkocsi érkezett, ezért kénytelen volt ráhajtani. Ennek következtében a gépjármű megdobódott, nekiütközött a baloldali szalagkorlátnak, majd onnan visszacsapódva az autópálya három pályatestén átsodródva a jobb oldali füves vízelvezető árokba hajtott, végül itt menetiránnyal ellentétes irányban a kerekein állt meg.

A baleset bekövetkezéséről a mentőket az előttük haladó gépkocsi utasa, **N.J.** értesítette. A mentők, illetőleg a tűzoltók is a helyszínen voltak, mikorra a **G.** Rendőrkapitányság Közrendvédelmi Alosztályának a járőrre 19 óra 30 perckor odaérkezett, kb. egy időpontban az autópálya rendőrség helyszínelőjével, **J.Zs.**-tal.

A felperes súlyos sérülést szenvedett, így a kitérő járőr őt a helyszínen nem tudta meghallgatni, a **G.** Rendőrkapitányság alkalmazásában álló járőrnek a mentőápoló mondta el, hogy a felperes a baleset okaként azt jelölte meg, hogy az autópálya úttestén egy fehér lökhárító hevert, amit ki akart kerülni, és emiatt vesztette el a gépkocsi felett az uralmát.

A rendőrfőnök – miután **J.Zs.** helyszínelővel egyeztetett – a helyszínről távozott. A helyszínen **M.T.** és **M.P.** helyszínelők folytatták a szemlét, **J.Zs.** a helyszínt biztosította. A helyszín rögzítését és a gépkocsi elszállítását követően a helyszíni szemle befejeződött. A helyszínelők az ügyben tanúként meghallgatták a felperes gépkocsiját követően haladó **V.O.**, aki vallomásában előadta, hogy látta, hogy az előtte lévő gépkocsik jobbra és balra kanyarodnak, azonban azt, hogy ezt miért tették, nem tudta megállapítani. A helyszínen a felperes által említett fehér lökhárító felkutatására nem történt intézkedés. A felperes gépkocsiját a helyszínről autómentő szállította el. A felperest és a gépkocsi utasát, **K.V.-t** a kórházban hallgatták meg.

A helyszínelők a baleset bekövetkezéséért a felperes felelősségét állapították meg és őt a **G.** Rendőrkapitányság, mint szabálysértési hatóságnál feljelentették. A szabálysértési hatóság a ... szabs. számú határozatával a felperest a közúti közlekedés rendjének megzavarása szabálysértés elkövetése miatt 46.000 forint pénzbírsággal sújtotta, és 2 hónap időtartamra eltiltotta a járművezetéstől.

A felperes által előterjesztett kifogás alapján a **Sz.** Városi Bíróság végzésével a határozatot részben megváltoztatta, és a járművezetéstől eltiltást mellőzte.

A felperes azonban tárgyalás tartását kérte, indítványozta tanúként meghallgatni az előtte haladó gépkocsi vezetőjét és utasát. Jencsik Tamás, a felperes előtt haladó gépkocsi vezetője, valamint az utasa, **N.J.** (aki a mentőket a baleset bekövetkezéséről értesítette) vallomásukkal alátámasztották, hogy a belső sáv közepén egy teljes lökhárító hevert az autópályán, a sávot nagy részben elfoglalva.

A **Sz.** Városi Bíróság a tárgyalás alapján hozott végzésével a szabálysértési határozatot hatályon kívül helyezte és a szabálysértési eljárást megszüntette. Határozatának indokolásában megállapította, hogy a baleset bekövetkezéséért a felperest nem terheli felelősség, azt az autópályán hirtelen felbukkanó idegen tárgy idézte elő, melynek elhelyezkedésére nem számíthatott.

A felperes 8 napon túl gyógyuló sérülést szenvedett. A gépkocsit a biztosító totálkárosnak minősítette azzal, hogy gazdaságosan nem javítható. A gépjárműben keletkezett kárt 1.103.000 forintban határozta meg.

Miután a balesetért felelős gépkocsit nem lehetett felkutatni, a Magyar Biztosítók Szövetsége a gépjárműben keletkezett kárt nem téríti meg, ezért a felperesnek ez a kára rendezetlen maradt.

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 1.103.000 forint, valamint ezen összegnek a 2011. augusztus 13. napjától a kifizetésig járó kamata megfizetésére kártérítés címén, annak perköltségben marasztalása mellett.

Az alperes kártérítési felelősségét arra alapította, hogy a baleset a fehér lökhárító miatt következett be, amelynek felkutatása esetén – ha azon a rendszámtábla rajta van – kideríthetővé vált volna annak a gépkocsinak a tulajdonosa, aki a lökhárítót elhagyta, és ezzel a veszélyhelyzetet előidézte. Az alperesnek, mint a baleset okainak felderítésére hivatott szervezetnek, az eljárása során mindent meg kellett volna tennie annak érdekében, hogy a felperes által említett idegen tárgyat felkutassa. E kötelezettségének elmulasztása azt eredményezte, hogy a felperes elvesztette a lehetőségét, hogy a kárának érvényesítése érdekében a közvetlen károkozóval szemben fellépjen.

Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte. Állította, hogy az idegen tárgy felkutatása érdekében a szükséges intézkedéseket megtette, kellő gondossággal járt el, a terhére mulasztás nem róható. Vitatta, hogy a lökhárító megtalálása esetén a felperes eredménnyel érvényesíthette volna harmadik személlyel szemben kártérítési igényét, hiszen elképzelhető, hogy a fellelt lökhárítón nincs rendszám, a közúti közlekedés biztonsága ellen indított eljárást a tettes ismeretlen volta miatt kellett volna megszüntetni. Álláspontja szerint a felperes csak esetleges igényérvényesítésének szélesebb alapját kívánta megteremteni a jelen perrel.

Vitatta azt is, hogy a baleset bekövetkezését az idegen tárgy felbukkanása okozta, álláspontja szerint a felperes nem az út- és látási viszonyoknak megfelelően választotta meg a sebességet (relatív gyorsajtás), a követési távolságot nem tartotta be, és ezért nem tudott megállni a hirtelen feltűnő idegen tárgy előtt. Hivatkozott arra, hogy e vonatkozásban a bíróság határozatának nincs kötőereje.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest a felperes részére 1.103.000 forint, valamint kamatai, továbbá 50.000 forint perköltség megfizetésére.

Az ítélet indokolásában ismertette a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 349. § (1) bekezdését és a baleset bekövetkezésének idején hatályos, a szabálysértésekről szóló 1999. évi LXIX. törvény 52. § (1) bekezdését. Kifejtette, hogy a felperes az őt ért kárát, illetőleg az alperesi magatartással fennálló okozati összefüggést tartozott bizonyítani, az alperes pedig bizonyítani tartozott, hogy úgy járt el, ahogy az adott helyzetben elvárható.

Figyelemmel arra, hogy az alperesnek jogszabályi kötelezettsége alapján valamennyi rendelkezésére álló eszközt igénybe kellett volna venni ahhoz, hogy a baleset bekövetkezésének pontos mechanizmusát megállapítsa, az elsőfokú bíróság vizsgálta, hogy a tudomására jutott felperesi tényállítás alapján annak érdekében megfelelően járt-e el. **V.I.** járőr vallomása figyelemmel bizonyítottanak találta azt a tényt, hogy a fehér lökhárítóról a járőr már a helyszínen tudomást szerzett a mentőápolótól és a rendőri jelentést még aznap megkapta a alperes neveKözlekedésrendészeti Osztályának Autópálya Alosztálya.

Megállapította azonban az elsőfokú bíróság a helyszíni szemléről készült jegyzőkönyv alapján – figyelemmel arra, hogy **M.T.**, **M.P.** és **J.Zs.** helyszínelők tanúvallomásuk során a konkrét esetre már nem emlékeztek, – hogy a fehér lökhárító felkutatására intézkedés ennek ellenére nem történt.

A balesetről készült jelentés már tartalmaz utalást arra, hogy a felperes elmondásában említett tárgyat nem lehetett felkutatni, ez a jelentés azonban a helyszíni szemlét követően készült, a rendőri jelentés és egyéb adatok ismeretében. Indokolása szerint alperes azon állítása alátámasztásaként, hogy a lökhárító felkutatása körében intézkedett és annak során úgy járt el, ahogy az adott helyzetben elvárható, **K.K.** útelőőr tanú vallomása önmagában nem volt elegendő és az eljárás egyéb adatainak több szempontból is ellent mondott.

A tanú vallomásában határozottan állította, hogy a helyszínről semmit nem szállított el. Ezzel szemben a felperes kárigényének bejelentésére az **Á.** Zrt. 2012. július 17-án adott válaszevele azt tartalmazza, hogy az útelőőr a helyszínen az úttestről lévő idegen tárgyat azonnal eltávolította. Az megkeresett **Á.** Zrt.-t jogutódjaként eljáró **N.** Zrt. tájékoztatása sem volt az ellentmondás feloldására alkalmas. Válasza a tanúvallomásban előadottak helyességére hivatkozott, azonban a korábbi eltérő tájékoztatásra vonatkozó magyarázata nélkül.

Egyetértett az elsőfokú bíróság az alperes álláspontjával abban, hogy a fehér lökhárító feltalálása sem eredményezte volna feltétlenül a felperes igényérvényesítési lehetőségét. Kiemelte, hogy miután az alperes mulasztott a baleset körülményeinek feltárásakor, annak bizonyítása, hogy a lökhárító feltalálása sem eredményezte volna, hogy a felperes az igényét harmadik személlyel szemben eredményesen érvényesítheti, a Pp. 164.§ (1) bekezdése alapján az alperes tartozott bizonyítani.

Figyelemmel arra, hogy a felperest ért kár és az alperesi magatartás közötti összefüggés bizonyított volt és az alperes a felelőssége kimentése körében bizonyítási indítványt nem tett, így azt kimenteni nem tudta, megállapította az alperes kártérítési felelősségét és kötelezte az általa nem vitatott kárösszeg, és annak a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti kamata megfizetésére.

A Pp. 78. § (1) bekezdés értelmében a pervesztes alperest kötelezte a felperesnek a perrel felmerült költségei megfizetésére, annak körében a jogi képviselő munkadíját mérlegeléssel, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet alkalmazásával állapította meg. A le nem rótt kereseti illeték állam általi viseléséről a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14.§-a alapján határozott az alperes személyes költségmentességére figyelemmel.

Az ítélettel szemben az alperes nyújtott be fellebbezést. Elsődleges fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítására irányult a felperes perköltségben marasztalásával. Másodlagosan – vagyilagosan – kérte, hogy az ítéletábra vegyen fel újabb bizonyítást a Pp. 249. § (2) bekezdése alapján vagy az elsőfokú ítéletet helyezze hatályon kívül és az elsőfokú bíróságot utasítsa új eljárás lefolytatására – figyelemmel a Pp. 252. § (3) bekezdésére.

Fellebbezése indokaként előadta, hogy a felperest ért vagyoni kár és közlekedési baleset során eljáró rendőri szerv tevékenysége között nincs közvetlen ok-okozati összefüggés. A felperes balesetét egy, az autópálya útburkolatára kerülő idegen tárgy okozta, így a károkozó személy az, akitől a lökhárító az M7 autópálya úttestjére került (akár gépkocsijáról leválva, mint alkatrész, és lehet az is, aki rakományként – akár hulladékként – szállította a balesetet okozó tárgyat).

Hangsúlyozta, hogy a felperes azonban nem szolgáltatott megfelelő bizonyítékot arra, hogy a lökhárító megtalálása feltétlenül a kárigénye érvényesítését eredményezhette volna, pusztán az esély elvesztésének az elve alapján kívánja érvényesíteni a kárigényét vele szemben. Azt állítja, hogy az alperes azzal, hogy nem derítette fel a szabálysértési eljárásban a balesetet ténylegesen okozó személy kilétét – meggátolta a felperes igényérvényesítési lehetőségét azzal a személlyel szemben, aki a kárt neki ténylegesen okozta.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság helytelenül a bizonyítási teher megfordításával arra kötelezte, hogy bizonyítsa: a balesetet okozó idegen tárgy esetleges megtalálása esetén sem került volna a felperes abba a helyzetbe, hogy kárigényét a ténylegesen okozóval szemben érvényesíteni tudta volna. Kifejtette, hogy azt semmi nem indokolta, a kárt ténylegesen okozóval semmilyen jogviszonyban nem áll, nincs helytállási kötelezettsége az ismeretlen személy helyett, valamint nincsenek olyan speciális szakkérdések sem, amelyek a bizonyítási teher megfordítását indokolnák. Hangsúlyozta, hogy a jogvitát a közigazgatási jogkörben okozott károkra vonatkozó általános polgári jogi elvek mentén – a bizonyítási teher megfordítását mellőzve – kell elbírálni.

Kiemelte, hogy még kirívóan okszerűtlen szabálysértési határozat esetén sem merülhetne fel a szabálysértési eljáráshoz kapcsolódó közigazgatási kárfelelőssége.

Visszaulva az elsőfokú eljárásban kifejtettekre állította, hogy a felperest ért balesetet követő helyszínelés során megtette a szükséges intézkedéseket, azonban annak körében a rendelkezésére került bizonyítékokat az elsőfokú bíróság kirívóan okszerűtlenül mérlegelte. Alaptalanul hagyta figyelmen kívül a teljesen érdektelen tanú, az autópálya karbantartója, **K.K.** vallomását, amelyben élményszerűen beszámolt a szóban forgó lökhárító keresésének körülményeiről. Vallomása valójában nem állt ellentmondásban az ítéletben felhozott további bizonyítékokkal.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

Előadta, hogy a vagyoni kára az elsőfokú eljárás során bizonyítást nyert, azt az alperes a fellebbezésében sem kifogásolta.

Kiemelte, hogy nem az ellene indult szabálysértési eljárás alapján vele szemben hozott szabálysértési határozatból eredően érvényesít kártérítési igényt az alperessel szemben, azonban a szabálysértési eljárásnak és ott hozott határozatoknak a jelen perben a tényállás teljes feltárása mellett azért van kiemelkedő jelentősége, mert az egyéb bizonyítékok mellett bizonyítja, hogy az alperes súlyosan hiányosan tárta fel a tényállást, illetőleg feltárni és beszerezni elmulasztott bizonyítási eszközöket. Az alperesnek valamennyi rendelkezésre álló eszközt igénybe kellett volna vennie ahhoz, hogy a perbeli baleset bekövetkeztének pontos mechanizmusát megállapítsa. Részletesen kifejtette, hogy a bizonyítékok okszerű mérlegelésével állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a kötelezettségének teljesítését elmulasztotta. Az alperes pedig mulasztásával egyben kárt okozott neki, tekintettel arra, hogy annak eredményeképpen elveszett annak a lehetősége, hogy a károkozó személyére fény derüljön, így annak a lehetősége is, hogy a kártérítési igényét a károkozóval, illetőleg a károkozó kötelező gépjármű-felelősségbiztosítása alapján a biztosítóval, ennek hiányában a MABISZ-szal szemben érvényesítse, figyelemmel a kötelező gépjármű-felelősségről szóló 2009. évi LXII. törvény 36. § (3) bekezdésére. A fentiek alapján az alperes jogellenes mulasztásával kárt okozott a felperesnek, tekintettel arra, hogy az alperes mulasztása ok-okozati összefüggésben áll azzal, hogy a felperes a kártérítési igényét a károkozóval szemben nem tudta érvényesíteni.

Az alperes a felelősségét kimenthette volna azzal, hogy az adott helyzetben általában elvárható gondossággal járt el és a kár ennek ellenére következett be, vagy ettől függetlenül ugyanúgy bekövetkezett volna. Ezt minden kétséget kizáróan bizonyítani nem tudta.

Nem indokolt a másodlagos fellebbezési kérelem teljesítése, az elsőfokú ítélet Pp. 252. § (3) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezése, mert a jogvita elbírálásához nincs szükség további bizonyítás lefolytatására. Az ítéletábra ezért a fellebbezést érdemben bírálta el, és megállapította, hogy az elsődleges fellebbezési kérelem alapos. Az elsőfokú bíróság a felperes keresetének elbírálásához szükséges tényállást feltárta, érdemi döntésével azonban az ítéletábra nem értett egyet.

A Ptk. 349. § (3) bekezdése alapján a közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésének akkor van helye, ha a kártérítés különös (Ptk. 349. § (1) bekezdés) és a szerződésen kívül okozott kárért való általános polgári jogi felelősség (Ptk. 339. § (1) bekezdés) törvényi feltételei együttesen fennállnak. Bármelyik feltétel hiánya a kereset elutasításához vezet. A kártérítés általános feltételei közül a jogellenes magatartás, a kár és a kettő közötti okozati összefüggés bizonyítása a felperes kötelezettsége. Ennek sikere esetén az alperes kizárólag magatartása felróhatóságának hiányában mentesülhet a felelősség alól.

A szabálysértési eljárást megszüntető határozat alapján, valamint **V.I.** járőr vallomására tekintettel megalapozottan vont arra következtetést az elsőfokú bíróság, hogy a baleset bekövetkezéséért a felperest nem terheli felelősség, azt az autópályán hirtelen felbukkanó idegen tárgy idézte elő, melynek elhelyezkedésére nem számíthatott.

Az elsőfokú bíróság helytállóan utalt arra, hogy a helyszíni eljárás során a rendőrség feladata, hogy a perbeli baleset megítélése szempontjából lényeges körülményeket tisztázza és ennek

érdekében köteles mindent megtenni. Amennyiben a helyszíni eljárás során szabálysértés gyanúja merült fel, a helyszíni eljárást a szabálysértési eljárás szabályai szerint kell lefolytatni, melynek alapján a perbeli balesetkor hatályos szabálysértésekről szóló 1999. LXIX. törvény 52. § szerint a szabálysértési hatóság és a bíróság az ügy megítélése szempontjából lényeges körülményeket köteles tisztázni. Amennyiben a rendelkezésre álló adatok az érdemi döntés meghozatalához nem elegendőek, a tényállás tisztázása érdekében bizonyítást kell lefolytatni. A tényállás teljes körű feltárása és valamennyi bizonyíték begyűjtése a rendőrhatalóságnak, szabálysértési hatóságnak a jogszabályból eredő hivatalbóli kötelezettsége.

Az alperes sem vitatta a per során, hogy a felperestől már a helyszínen tudomást szerzett az autópályán felbukkanó lökhárítóról és az sem volt vitatott tény, hogy a helyszínelés során annak, mint bizonyítéknak a begyűjtésére nem került sor.

Állította azonban, hogy a jogszabályi kötelezettségére figyelemmel a felkutatása érdekében megfelelően járt el. Az ítéletábra egyetértett az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, hogy a bizonyítási kötelezettség általános, a Pp. 164. § (1) bekezdésében foglalt szabálya alapján az alperest terhelte annak a bizonyítása, hogy a jogszabályi kötelezettségének megfelelően úgy járt el, ahogy az adott helyzetben elvárható. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerű mérlegelésével helyesen vont arra következtetést, hogy az alperes jogellenesen elmulasztotta a bizonyíték begyűjtését és e körben a magatartása felróhatóságának hiányára vezetett bizonyítása sem volt eredményes.

Nem osztotta azonban az ítéletábra az elsőfokú bíróság által az ok-okozati összefüggés fennállása és az azzal kapcsolatos bizonyítási teher megállapítása körében kifejtetteket.

A peres felek között sem volt vitás az a köztudomású tény, hogy a személygépkocsik lökhárítóján nincs minden esetben feltüntetve a forgalmi rendszám. Erre a köztudomású tényre figyelemmel a felperes kizárólag arra alapította a keresetét, hogy az alperes jogellenes és felróható magatartása miatt a kárigénye érvényesítésének az esélye veszett el.

A kártérítés általános feltételei közül a jogellenes magatartás és a kár közötti okozati összefüggésre vonatkozó ezen kereseti tényállítás sikeres bizonyítása sem vezethet az alperes kártérítési felelősségének megállapításához a keresettel érvényesíteni kívánt jog alapján.

A lehetőség ugyanis nem azonos a bizonyossággal, az adott esetben nem lehet megállapítani, hogy a felperes előtt felbukkanó szélvédő alapján megállapítható lett volna-e a károkozó személye, azaz, hogy kizárólag a lökhárító bizonyítékként begyűjtésének az elmaradása az oka annak, hogy a felperes a kárigényét nem érvényesítheti a károkozóval, illetőleg a károkozó kötelező gépjármű-felelősségbiztosítása alapján a biztosítóval, ennek hiányában a MABISZ-szal szemben.

A kifejtett indokok alapján az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a keresetet teljes egészében elutasította.

A pertárgy értékre figyelemmel a le nem rótt kereseti illeték az Itv.42.§ (1) bekezdés a) pontjának a rendelkezése szerint 66.200 forint. A tárgyi illetékfeljegyzési jogra figyelemmel le nem rótt kereseti illetéket az Itv. 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése és a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján a pervesztes felperes köteles megtéríteni. Az ítéletábra a Pp.78.§ (1) bekezdése alapján 50.000 forint jogtanácsosi munkadíj formájában

felmerült elsőfokú perköltség megfizetésére kötelezte a felperest, amelynek mértékét az a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés a) pontja, valamint (6) bekezdése alapján állapította meg a ténylegesen elvégzett tevékenységre figyelemmel mérsékelt összegben.

Az alperes fellebbezése eredményes volt. Ezért a Pp. 239.§ alapján alkalmazandó 78.§.(1) bekezdés alapján a felperest kötelezte az ítélőtábla a 25.000 forint jogtanácsosi munkadíj formájában felmerült másodfokú perköltség megfizetésére, amelynek mértékét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés a) pontja és (5) és (6) bekezdése alapján a jogi képviselő által elvégzett tényleges tevékenységgel arányosan állapította meg. Az Itv. 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján a feljegyzett 88.250 forint fellebbezési illeték megfizetésére az államnak a felperes köteles.

Budapest, 2015. június 5.

Nyírőné dr. Kiss Ildikó s.k.
a tanács elnöke

Dr. Pusztai Anita s.k.
előadó bíró

Dr. Örkényi László s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

